

PETER  
BENCHLEY  
CÁPA



21. SZÁZAD  
KIADÓ

Budapest, 2019

# ELSŐ RÉSZ

# 1.

A roppant hal zajtalanul siklott az éjszakai vízben, ívelt farkának kurta csapásaitól hajtván. Szája kissé kinyílt, éppen csak hogy a víz keresztüláramoljon a kopoltyúin. Egyébként alig mozdult: melluszonya néha enyhén felemelkedett vagy süllyedt, módosítva a céltalannak látszó haladást – mint amikor egy madár felkapja az egyik szárnyát, és megdönti a másikat, hogy irányt változtasson. A szemek vakon meredtek a sötétbe, és a többi érzékszerv nem jelzett semmit a primitív agy felé. A hal akár alhatott volna is, kivéve a megszámlálhatatlan évmilliók során rögződött ösztön diktálta mozgást; a más halaknál megtalálható úszóhólyag és lebegő kopoltyúfedők híján, amelyek oxigéndús vizet juttatnának a kopoltyúkba, csak a mozgás tartotta életben. Megállva lesüllyedt volna a mélybe, és elpusztult volna az oxigénhiánytól.

A szárazföld szinte ugyanolyan sötétnek látszott, mint a víz, a hold nem kelt fel. A tengert a parttól csak a homokpad hosszú, egyenes csíkja választotta el – olyan fehér, hogy szinte világított. A ritkás fűcsomókkal borított dűnék mögül egy ház ablakai szórtak sárga fénypáramokat a homokra.

A ház ajtaja kinyílt, és egy férfi meg egy nő lépett ki a fából készült verandára. Egy percig ott álltak a tengert bámulva, hirtelen átölelték egymást, és leszaladtak

a homokhoz vezető pár lépcsőn. A férfi részeg volt, és megbotlott a lépcső alján. A nő nevetett, kézen fogta, és leszaladtak együtt a partra.

– Előbb úszunk egyet – mondta a nő –, hogy kitisztuljon a fejed.

– Ne törődj a fejemmel – válaszolta a férfi. Nevetve hátradőlt a homokba, és magával húzta a nőt. Lehámozták egymásról a ruhát, összekulcsolódtak, és mohó szenvedéllyel hánykolódtak a hideg homokon.

Utána a férfi hanyatt feküdt, és lehunyta a szemét. A nő ránézett, és mosolygott. – Na, mi lesz azzal az úszással? – kérdezte.

– Menj csak, itt megvárlak.

A nő felkelt, és a vízhez ment, míg csak a bokáját nem érték a lágy hullámok. A víz hidegebb volt, mint az éjszakai levegő, hiszen még csak június közepe felé járt. A nő visszaszólt: – Biztos, hogy nem jössz? – Az alvó férfi nem válaszolt.

Hátrált néhány lépést, majd nekifutott a víznek. Először hosszú, kecses ugrásokkal haladt, de aztán egy kis hullám a térdének ütközött. Megingott, majd visszanyerte az egyensúlyát, és belevetette magát a következő, derékmagas hullámba. A víz csak a csípőjéig ért, felállt, a haját kisimította szeméből, és tovább gyalogolt, míg el nem lepte a vállát. Akkor úszni kezdett – a gyakorlatlanok egyenetlen, vízből kitartott fejű tempóival.

A parttól vagy száz méterre a hal változást érzett a tenger ritmusában. Nem látta a nőt, és a szagát sem érezte még. Testén egy sor vékony, váladékkal teli és idegvégződésekkel sűrűn teletűzdelt csatorna húzódott, ezek az

idegek felfogták a rezgéseket, és továbbították az agy felé. A hal a part felé fordult.

A nő még mindig befelé úszott, néha megpihent, és visszapillantott, hogy összevesse helyzetét a ház fényeivel. Alig volt áramlás, így egy vonalban maradt a házzal. De kezdett fáradni, úgyhogy megindult a part felé.

A rezgések most erősebbek voltak, és a hal zsákmányt érzett. Farkának csapásai felgyorsultak, olyan sebességgel lökve előre a hatalmas testet, hogy az apró, foszforeszkáló állatok fényleni kezdtek a vízben, csillogó burkot vonva a hal köré.

A szörnyeteg közeledett, és elhúzott a nő mellett vagy négy méterre oldalt és két méterre a felszín alatt. A nő csak egy hullámlökést érzett, amely felemelte a vízben, majd ismét eleresztette. Abbahagyta az úszást, és visszatartotta a lélegzetét. Nem érzett semmit, hát újra nekilátott a bizonytalan tempóknak.

Most már érezte a szagát a hal, és a rezgések – szagatottak, élesek – vergődést jeleztek. A hal körözni kezdett a felszín alatt. Hátuszonya kiemelkedett a vízből, és ide-oda csapkodó farka sziszegve hasította a sima felszínt. Testén remegés futott át.

Most először a nő félelmet érzett, bár nem tudta, miért. Törzsébe és végtagjaiba adrenalin áramlott, ami bizsergető meleget adott, és gyorsabb úszásra készítette. Úgy becsülte, körülbelül ötven méterre van a parttól. Már látta a fehér tajtékcsíkot, ahol a hullámok megtörnek a strand homokján. Látta a ház fényeit, és egy megnyugtató pillanatra úgy vélte, lát valakit elmenni az egyik ablak előtt.

A hal körülbelül tíz méterre oldalt lehetett a nőtől, amikor hirtelen balra fordult, teljesen lebukott a felszín alá, és két gyors farkcsapással rátámadt.

Először a nő azt hitte, hogy a lába egy sziklának vagy valami úszó fadarabnak ütközött. Nem érzett azonnal fájdalmat, csak egy erőszakos rántást a lábán. Lenyúlt a lábfejehez, bal lábával a vizet taposta, hogy fejét kiartsa a vízből, és a bal kezével tapogatózott a sötétben. Nem találta a lábfejét. Magasabbra emelte a kezét, amikor hányinger és szédülésroham tört rá. Tapogatózó ujjai kiálló csontot és szétroncsolt húst értek. Rádöbbsent, hogy a meleg, lüktető áram az ujjai között a hideg vízben a saját vére.

Egyszerre tört rá a fájdalom és a félelem. A nő hátravetette fejét, borzalmában hörögve felsikoltott.

A hal megfordult, követve a nő combjának ütőeréből ömlő vér nyomát, olyan egyszerű és világos jelzésként, mint amilyen egy világítótorony felhőtlen éjszakán. A hal most alulról támadt. A hatalmas, kúp alakú fej egy mozdony erejével sújtott. Az állkapcsok csattanva összezárultak.

A férfi felébredt, dideregve a hajnali hidegben. Szája ragadós volt és száraz, whiskyízű. A nap még nem kelt fel, de a rózsaszín derengés a keleti láthatáron elárulta, hogy közel a hajnal. A csillagok még sápadtan függtek a világosodó égbolton. A férfi felállt, és öltözni kezdett. Bosszantotta, hogy a nő nem keltette fel, amikor visszament a házba, és furcsának találta, hogy a ruháját ott hagyta a parton. Felszedte, és elindult a házhoz.

Lábujjhegyen végigment a verandán, és óvatosan kinyitotta az ajtót, emlékezett rá, hogy nyikorog. A nappali sötét volt és üres, teleszórva félig telt poharakkal, hamutartókkal és piszkos tányérokkal. Keresztülment a szobán, a folyosón jobbra fordult, két csukott ajtót hagyva maga mögött. A szoba ajtaja, amelyben a nővel laktak, tárva volt, és az éjjeliszekrényen égett a lámpa. Mindkét ágy érintetlen volt. A nő ruháit az egyik ágyra lökte, aztán visszatért a nappaliba, és felgyújtotta a villanyt. A két heverő üres volt.

Még két hálószoba volt a házban. Egyikben a háziak aludtak. Két másik vendég foglalta el a másodikat. Amilyen halkan csak lehetett, a férfi kinyitotta az első szoba ajtaját. Két ágy volt benne, mindegyikben szemlátomást egyetlen ember. Becsukta az ajtót, és a következő szobához fordult. A házigazda és felesége ott aludt a dupla ágy két oldalán. A férfi becsukta az ajtót, és visszament a szobájába az órájáért. Majdnem öt óra volt.

Ült az egyik ágyon, és a másikon heverő ruhacsomóra meredt. Biztos volt benne, hogy a lány nincs a házban. Nem volt több vacsoravendég, tehát hacsak nem találkozott valakivel a parton, míg ő aludt, nem mehetett el senkivel. És ha el is ment, gondolta, akkor is valószínűleg elvitte volna legalább a ruháit.

Csak akkor engedte a tudatába hatolni egy baleset lehetőségét. A lehetőség igen gyorsan bizonyossággá erősödött. Visszatért a házigazda hálószobájához, egy pillanatig tétovázott az ágynál, majd puhán a vállára tette a kezét.

– Jack – mondta, megveregetve a vállat. – Hé, Jack!  
A férfi sóhajtott, és kinyitotta a szemét. – Mi van?

– Én vagyok, Tom. Ne haragudj, hogy felébresztelek, de attól tartok, valami baj van.

– Miféle baj?

– Nem láttad Chrissie-t?

– Hogyhogy nem láttam-e Chrissie-t? Veled van, nem?

– Nem, nincs. Mármost nem találom.

Jack felült, és felgyújtotta a villanyt. A felesége moco-rogni kezdett, és a fejére húzta a takarót. Jack megnézte az óráját.

– Te jó ég! Hajnali öt óra van. És te nem találsz a nődet.

– Tudom – mondta Tom. – Ne haragudj! Nem emlékszel, mikor láttad utoljára?

– Dehogynem emlékszem. Azt mondta, úszni mentek, és mind a ketten kimentetek a verandára. Te mikor láttad utoljára?

– A parton. Aztán elaludtam. Úgy érted, nem jött vissza?

– Legalábbis én nem láttam. Mindenesetre az előtt nem, hogy lefeküdtünk. Akkor talán egy óra lehetett.

– Megtaláltam a ruháját.

– Hol? A parton?

– Igen.

– A nappaliban nézted?

Tom bólintott. – És a Henkelék szobájában.

– A Henkelék szobájában?

Tom elvörösödött. – Nem ismerem olyan régen. Amennyit tudok róla, kitelhet tőle egy és más. Henkeléktől is. Nem állítok semmit. Csak meg akartam nézni az egész házat, mielőtt felébresztelek.



– Akkor mit gondolsz?

– Kezdem azt hinni – mondta Tom –, hogy esetleg valami baja történt. A tengerben maradt...

Jack ránézett, aztán újra az órájára pillantott. – Nem tudom, hánytól dolgozik ebben a városban a rendőrség – mondta –, de akár most is megtudhatjuk.

## 2.

Len Hendricks ügyeletes az asztalnál ült az amityi rendőrőrsön, és a *Holtig csak a tiéd* című detektívregényt olvasta. Amikor a telefon megszólalt, a hősnőt, egy Furulyás Dixie nevű lányt éppen meg akarta erőszakolni egy motorosbanda. Hendricks hagyta, hadd csöngjön, míg Dixie kisasszony nem kasztrálta első támadóját a hajába rejtett zsebkéssel.

Felvette a kagylót. – Amity rendőrség, Hendricks ügyeletes – mondta. – Mit óhajt?

– Jack Foote vagyok, az Old Mill Roadról. Egy eltűnt személyt szeretnék bejelenteni. Legalábbis azt hiszem, hogy eltűnt.

– Kérem ismételni. – Hendricks azelőtt rádiósként szolgált a hadseregben, és szerette a katonás beszédet.

– Az egyik vendégem hajnalban fürödni ment, körülbelül egy órákor – mondta Foote –, és még mindig nem jött vissza. A barátja a parton találta a ruháját.

Hendricks firkálni kezdett egy blokkra. – Hogy hívják az illetőt?

– Christine Watkins.

– Kora?

– Nem tudom. Egy pillanat. Mondjuk, huszonöt. A barátja azt mondja, körülbelül annyi lehet.

– Magassága, testsúlya?

– Várjon egy percet. – Kis szünet következett. – Talán olyan százhatvanhét centi, ötvenöt és hatvan kiló között.

– Szem- és hajszín?

– Ide figyeljen, biztos úr, minek ez magának? Ha ez a lány megfulladt, nyilván ő az egyetlen – legalábbis ma éjjel. Nem? Hányan szoktak megfulladni errefelé éjszakánként?

– Ki mondta, Mr. Foote, hogy megfulladt? Talán sétálni ment.

– Anyaszült meztelenül, hajnali egykor? Talán jelentettek egy nőt, aki meztelenül mászkál?

Hendricks élvezettel használta ki a lehetőséget, hogy kiállhatatlanul hűvös legyen. – Nem, Mr. Foote, egyelőre nem. De amint megkezdődik a strandidény, az ember sosem tudhatja, mire számíton. Múlt augusztusban egy kis társaság táncbemutatót rendezett a városi klub előtt – egy szál ruha nélkül. Szem- és hajszín?

– A haja... ö... piszkosszőke, azt hiszem. Homokszínű. Nem tudom, milyen színű a szeme. Megkérdezem a barátját. Nem, ő sem tudja. Mondjuk, világosbarna.

– Rendben, Mr. Foote. Utánanéznünk. Amint találunk valamit, értesítjük.

Hendricks letette a kagylót, és megnézte az óráját. Öt óra tíz. A főnök még alszik, és Hendricks nem rajongott az ötletért, hogy egy ilyen bizonytalan dolog miatt, mint egy eltűnt személy, felkeltse. Attól, amit tudni lehetett, a leányzó biztos valami bokorban hentereg egy ürgével, akit a paron szedett fel. Másfelől, ha netán kivetí valahol a víz, Brody rendőrfőnök nyilván jobb szeretné elintézni az egészet, mielőtt még valami nagymama egy csapat gyerekkel rátalál, és kész a botrány.

Ítéloképességre van szükség, szokta mondani a főnök; erről ismerni meg a jó zsarut. Márpedig az agytorna lehetősége nem kis szerepet játszott abban, hogy Hendricks az amityi rendőrség kötelékébe lépett, miután leszerelt. A fizetés nem volt rossz: kilencezer dollár kezdetnek, tizenöt év után tizenötezer, plusz mellékes. A rendőrségi munka biztonságot nyújtott, kötött munkaidőt, és alkalmanként némi szórakozást is – nemcsak helybenhagyni néhány balhész srácot, elkapni részegeket, de ott voltak a betörések, és néha egy-egy nemi erőszak (a múlt nyáron egy fekete kertész hét gazdag fehér nőt erőszakolt meg, akik közül egy sem volt hajlandó tanúskodni a bíróságon), és magasabb szinten lehetőséget kínált arra, hogy az ember a közösség tiszteletre méltó, hasznos tagjává váljék. Amellett Amityben nem volt valami veszélyes rendőrnek lenni, nem úgy, mint egy nagyvárosban. Utoljára 1957-ben fordult elő, hogy egy amityi rendőr kötelességteljesítés áldozata lett, amikor egy járőr megpróbált megállítani a Montauk autópályán egy száguldozó részeget, és az nekinyomta a sziklafalnak.

Hendricks meg volt győződve, hogy amint megszabadul ettől az istenverte, éjfél-től nyolcig tartó váltástól, élvezni fogja a munkáját. De egyelőre nem volt mese. Pontosan tudta, miért ő az éjszakás. Brody rendőrfőnök szerette lassan betörni az újoncokat, hadd fejlesszék ki magukban a rendőri munka alapvető feltételeit – éleslátást, józan ítéloképességet, türelmet és udvariasságot – egy olyan napszakban, amikor nem túl nagy az igénybevétel.

A forgalmas váltás reggel nyolctól délután négyig tartott, és itt tapasztalatra és diplomáciai érzékre volt szük-

ség. Hatan látrák el. Egy a nyári forgalmat irányította a Fő utca és a Vízi út kereszteződésénél. Kettő kint volt a járőr-kocsikkal. Egy a telefontól az őrsön. Egy foglalkozott az irodai munkával. A főnök pedig a közönséggel foglalkozott – a hölgyekkel –, akik panaszkodtak, hogy nem tudnak aludni a Randy Bear vagy a Saxon, a városka két kocsmájának lármájától; a háztulajdonosokkal, akik panaszkodtak, hogy csavargók szemetelnek vagy randalíroznak a parton; és a nyaraló bankárokkal, ügynökökkel és ügyvédekkel, akik benéztek, hogy előadják különféle terveiket arra vonatkozólag, miként lehetne Amityt a maga érintetlen exkluzivitásában megőrizni. Négytől éjfélig volt a zűrés váltás, amikor a hamptoni srácok beszállingóztak a Randy Bearbe, összeverekedtek, vagy egyszerűen csak annyira berúgtak, hogy nem lehetett tőlük közlekedni az utakon; amikor néhanap egy-egy queensi csavargó a sötét mellékutcákon kizsebelte a járókelőket; és amikor, körülbelül havonta kétszer a nyári idényben, a rendőrség úgy érezte, hogy ideje egy kis kábítószer-razziát tartani valamelyik nagy vízparti házban. Hatan voltak szolgálatban négytől éjfélig, a hat legerősebb ember az állományból, valamennyien harminc és ötven év között.

Éjfélről reggel nyolcig általában nyugalom volt. Az év kilenc hónapjában szinte garantált volt a békesség. Az elmúlt tél legnagyobb eseménye az a vihar volt, amely egyszerre szólaltatta meg Amity negyvennyolc legnagyobb és legelőkelőbb házának a rendőrséggel összekapcsolt riasztóját. Nyáron rendszerint három ember látta el az éjfélről nyolcig tartó váltást. De most az egyikük, egy Dick Angelo nevű fiú kivette a kéthetes szabadságát, mielőtt még igazán beindulna a szezon. A másik, egy Henry Kimble

nevű harmincéves veterán, azért választotta ezt az időt, mert így ki tudta aludni magát egy kicsit – nappal csaposként dolgozott a Saxonban. Hendricks megpróbálta rádión elérni Kimble-t – hogy menjen végig a parton az Old Mill Roadnál –, de tudta, hogy reménytelen. Szokásához híven Kimble nyilván jóízűen aludt a járőrkozsiban az amityi gyógyszertár mögött. Így hát Hendricks felemelte a telefonkagylót, és feltárcsázta Brody rendőrfőnök otthoni számát.

Brody aludt, abban az ébredés előtti bizonytalan állapotban, amikor az álmok szeszélyesen váltakoznak, keveredve a félálom ködös pillanataival. Az első csengetés beépült az álmába – főiskolás volt megint, és éppen egy lányt gyömködött egy lépcsőházban. A második csengetésre szétfoszlott a kép. Megfordult, és felvette a kagylót.

– Tessék!

– Főnök, itt Hendricks. Igazán sajnálom, hogy ilyen korán kell zavarnom, de...

– Hány óra van?

– Öt óra húsz.

– Leonard, ajánlom, jó okod legyen!

– Azt hiszem, egy uszályal van dolgunk, főnök.

– Egy uszályal? Mi az isten haragja az az uszály?

A szót Hendricks az éjszakai olvasmányából tanulta.

– Vízbefúlt – mondta zavartan. Elmondta Brodynak Foote telefonhívását. – Nem tudtam, nem akar-e utánanézni a dolognak, mielőtt az emberek kimennek a vízre. Márpedig úgy néz ki, hogy szép időnk lesz.

Brody mélyet sóhajtott. – Hol van Kimble? – kérdezte, majd gyorsan hozzátette: – Persze, hagyd csak. Hülye kérdés volt. Egyik nap megcsinálom a rádióját, hogy ne tudja kikapcsolni.

Hendricks várt egy pillanatig, majd megszólalt: – Mondom, igazán sajnálom...

– Jó, jó, Leonard. Jól tetted, hogy felhívtál. Ha már felébredtem, tulajdonképpen akár fel is kelhetek. Megborotválkozom és lemosdom, iszom egy kis kávé, és odafelé menet megnézem a partot az Old Mill és a Scotch előtt, hogy a te „uszályod” nem rondította-e össze valakinek a strandját. Aztán ha bejöttek a nappaliak, kimegyek és beszélek ezzel a Foote-tal meg a lány fiújával. Viszlát.

Brody letette a kagylót, és nyújtózott egyet. A feleségére nézett, ahogy ott feküdt mellette a dupla ágyon. A telefon csengésére felriadt, de amint úgy látta, hogy nincs semmi különös, folytatta az alvást.

Ellen Brody harminchat éves volt, öt évvel fiatalabb a férjénél, és az a tény, hogy harmincnak se nézett ki, egyszerre töltötte el büszkeséggel és bosszúsággal Brodyt: büszkeséggel, mert fiatal volt és csinos, és az ő felesége, és ezáltal Brodyt kiváló ízlésű és vonzó férfinak tüntette fel a világ szemében; bosszúsággal, mert sikerült az alakját három gyerekszülés ellenére megőriznie, míg Brodyt – bár aligha volt kövérnek mondható a maga száznyolcvanöt centijével és kilencven kilójával – már kezdte aggasztani a vérnyomása és vastagodó dereka. Néha nyáron Brody azon vette észre magát, hogy lusta vágyakozással bámul egy-egy hosszú combú fiatal lányt, amilyenekkel tele volt a város, a himbálódzó mellét a legeslegvékonyabb pamuttrikó alatt. De sohasem élvezte ezt az érzést, mert

mindig arra kellett gondolnia, hogy vajon Ellent ugyanígy felkavarja-e a barnára sült, karcsú fiatal emberek látványa, akik olyan jól kiegészítették a hosszú lábú lányokat. És amint idáig jutott a gondolatban, még rosszabbul érezte magát, mert rájött, ez már annak a jele, hogy túl van a negyedik ikszen, és leélte életének nagyobbik felét.

A nyár mindig rossz évszak volt Ellen Brody számára, mert ilyenkor mindig olyan gondolatok kínozták, amikre nem akart gondolni – elmulasztott lehetőségek, elszalasztott életek árnyai. Látta az embereket, akikkel együtt nőtt fel: osztálytársakat, akik bankárokhoz és üzletemberekhez mentek feleségül, akik Amityben nyaraltak, és New Yorkban teleltek, elegáns nőket, akik egyforma könnyedséggel forgatták a teniszütőt és a szót; nőket, akik (erről Ellen meg volt győződve) kinevették egymás között Ellen Shepherdet, hogy hozzáment ahhoz a rendőrhöz, aki teherbe ejtette az 1948-as Fordjának a hátsó ülésén, ami ráadásul nem is volt igaz.

Ellen huszonegy éves volt, amikor Brodyval találkozott. Éppen befejezte az első évet Wellesley-ben, és a nyarat Amityben töltötte – mint ahogy tizenegy éve mindig, amióta apját a reklámügynökség Los Angelesből New Yorkba helyezte. Bár Ellen Shepherdet sok barátnőjével ellentétben nemigen foglalkoztatta a házasság, feltételezte, hogy a főiskola befejezése után egy-két évvel hozzáfog menni valakihez, akinek hozzávetőlegesen ugyanolyan a társadalmi és anyagi helyzete, mint neki. A gondolat nem nyomasztotta, de nem is kecsegtette túlságosan. Élvezte az apja fizetése által biztosított szerény jólétet, és tudta, hogy az anyja is így van vele. De nem vágyott rá különösebben, hogy szakasztott olyan életet éljen, mint



a szülei. Ismerte a kicsinyes társadalmi problémáikat, és unta őket. Egyszerű lánynak tartotta magát, és büszke volt rá, hogy Miss Porter iskolájában, az 1953-as évkönyvben őt választották Legkomolyabbnak.

Első találkozása Brodyval hivatalos volt. Igazoltatták, pontosabban a fiúját. Késő este volt, és egy rendkívül részeg fiatalember fuvarozta haza, akinek eltökélt szándéka volt, hogy igen gyorsan hajtson igen szűk utcákon. A kocsit észrevette és megállította egy rendőr, és Ellennek imponált a fiatalsága, a külseje és a modora. Miután kiállította az idézést, magához vette a fiú kocsijának a kulcsát, és mindkettőjüket hazaszállította tiszteletre méltó otthonukba. Másnap délelőtt Ellen vásárolni volt, és éppen arra járt a rendőrség mellett. A hecc kedvéért bement, és megkérdezte, hogy hívják azt a fiatal tisztet, aki tegnap éjfél körül szolgálatban volt. Aztán hazament, és köszönőlevelet írt Brodynak, amiért olyan kedves volt, és írt a rendőrfőnöknek is, figyelmébe ajánlva a fiatal Martin Brodyt. Brody felhívta, és megköszönte a köszönőlevelet.

Amikor Brody a szabadnapján meghívta vacsorázni és moziba, kíváncsiságból elment vele. Szinte soha nem beszélt még rendőrrel, nemhogy randevúzott volna. Brody ideges volt, de Ellen iránta való és munkája iránti érdeklődése annyira őszintének látszott, hogy végül is eléggé megnyugodott ahhoz, hogy jól érezzék magukat. Ellen csodálatosnak találta őt: erősnek, egyszerűnek, kedvesnek – komolynak. Hat éve volt rendőr. Azt mondta, Amity rendőrfőnöke szeretne lenni, szeretné, ha fiai lennének, akikkel ősszel kacsára vadászhatnak, és elég pénzt takaríthatna meg, hogy minden második vagy harmadik évben egy igazi nyaralásra mehessenek.

Novemberben házasodtak össze. Ellen szülei szeretnék volna, ha befejezi a főiskolát, és Brody is hajlandó lett volna várni a következő nyárig, de Ellen nem tudta elképzelni, mit változtathatna még egy év főiskola azon az életen, amit választott magának.

Az első pár évben volt néhány kínos pillanat. Ellen barátai meghívták őket vacsorára vagy ebédre, vagy úszni, és ők el is mentek, de Brody feszengett, és úgy érezte, lekezelik. Ha Brody barátaival jöttek össze, úgy tűnt, Ellen származása elrontja a mulatságot. Az emberek úgy viselkedtek, mintha félnének, hogy valami illetlenséget követnek el. Lassacskán, ahogy a barátságok kialakultak, ez a zavar megszűnt. De soha többet nem találkoztak Ellen régi barátaival. És bár a „nyaraló” állapot megszűnése Amity állandó lakóinak elismerését hozta meg számára, sok mindent elveszített, ami kedves és ismerős volt életének első huszonegy évéből. Mintha egy másik országba költözött volna.

Jó néhány évig nem zavarta ez az eltávolodás. Túlságosan elfoglalt és túlságosan boldog volt ahhoz, hogy réges-rég elmúlt lehetőségeken merengjen. De amikor a legkisebb gyerek is iskolába ment, kicsúszott a talaj a lába alól, és elkezdte felidézni, hogyan élt az anyja, miután a gyerekei távolodni kezdtek tőle: a bevásárló körutakat (ami szórakozás volt, mivel volt elég pénz, hogy a kimondottan luxuscikkeken kívül bármit meg lehessen venni), a hosszú ebédeket a barátnőkkel, a teniszedzést, koktélparkokat, a hétvégi kirándulásokat. Ami egykor sekélyesnek és unalmasnak tűnt, az emlékekben paradicsomként derengett vissza.

Először megpróbálta feleleveníteni a kapcsolatot tíz éve nem látott barátnőjével, de azóta minden közös érdeklődés és élmény tovatűnt. Ellen vidáman mesélt a közösségről, a helyi politikáról, a Southamptoni Kórházban vállalt önkéntes munkájáról – csupa olyan témáról, amiről régi barátnői, akik közül sokan több mint harminc éve minden nyarat Amityben töltöttek, alig tudtak, és még kevésbé érdekelte őket. A legtöbb beszélgetés a múlt elakadózó felidézésével és olyanféle találgatásokkal végződött, hogy vajon hol lehetnek most a többiek. Minden alkalommal fogadkoztak, hogy majd felhívják egymást, és újra összejönnek.

Néha új barátokat próbált keresni a nyaralók között, akiket korábban nem ismert, de a kapcsolatok rövidek és erőltetettek voltak. Talán tartósabbak lehettek volna, ha Ellen nem gondol állandóan a házára, a férje állására, és hogy milyen keveset keres. Gondoskodott róla, hogy minden ismerőse megtudja, nem így kezdte az amitybeli életet. Pontosan tudta, mit művel, és gyűlölte magát érte, hiszen tulajdonképpen nagyon szerette a férjét, imádta a gyerekeit, és – az év legnagyobb részében – elégedett volt sorsával.

Mostanra jószérivel feladta a „nyári kolónia” meghódítására irányuló hadműveleteit, de a sértettség és a sóvárgás megmaradt. Boldogtalan volt, és ezt leginkább a férjén bosszulta meg, aminek mindketten tudatában voltak, de csak Brody volt képes lenyelni. Ellen legszívesebben hibernáltatta volna magát erre az évszakra.